

Standsnings af dagpengeudbetaling efter sygedagpengeloven

Udtalt, at det efter dagpengelovens § 48 må være en forudsætning for at standse dagpengeudbetalingen, at modtageren forinden fra det sociale udvalg (socialforvaltningen) har fået opfordring til at undergive sig en nærmere angiven behandling m.v. og besked om mulige konsekvenser af en nægtelse.

FOB nr. 85.185

Under henvisning hertil henstillet til amtsankenævnet for Ribe amt at genoptage behandlingen af sagen.

(J.nr. 1985-728-042).

Advokat A klagede for B over, at amtsankenævnet for Ribe amt havde tiltrådt, at det sociale udvalg i Esbjerg kommune standsede udbetalingen af sygedagpenge til B pr. den 19. december 1983 og den 2. februar 1984 afslog at genoptage udbetalingen for perioden fra den 19. december 1983 til den 30. januar 1984.

Det fremgik af de foreliggende oplysninger, at B den 14. november 1983 blev indlagt på et hospital i Esbjerg. Han blev af hospitalet sygemeldt til socialforvaltningen i Esbjerg og fik af forvaltningen udbetalt sygedagpenge pr. den 14. november 1983. Sygdommens art var angivet som »alkoholmisbrug/nerver«.

Den 28. november 1983 blev B udskrevet. Inden udskrivningen fik han af hospitalet tilbudt et ophold på et Blå Kors behandlingshjem; men han afslog tilbuddet. Derudover fik B tilbud om at få kontakt med »Ny Kurs«, hvilket han afslog at få hospitalets hjælp til.

Socialforvaltningen modtog en lægeerklæring af 9. december 1983 fra B's egen læge, som skønnede, at sygdommen medførte fuld uarbejdsdygtighed og ville vare »uger«. Diagnosen var »alkoholisme«. Den 16. december 1983 kontaktede socialforvaltningen telefonisk B's egen læge og fik oplyst, at B ikke var i behandling.

I skrivelse af 16. december 1983 meddelte det sociale udvalg B, at det var besluttet at standse udbetalingen af sygedagpenge den 19. december 1983. Som begrundelse for standsningsen anførte udvalget, at »(B) ikke har ønsket at modtage nødvendig lægebehandling, jfr. lovens § 48«.

Den 18. januar 1984 anmodede B ved personlig henvendelse socialforvaltningen om at genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra den 19. december 1983. Forvaltningen modtog en ny erklæring af 26. januar 1984 fra B's egen læge, hvori uarbejdsdygtighedens varighed fortsat skønnedes til »uger«. I en erklæring af 26. januar 1984 erklærede B at være arbejdsdygtig med sidste sygedag den 30. januar 1984. Ved telefonisk henvendelse til B's egen læge fik socialforvaltningen oplyst, at B stadig ikke var i behandling.

I skrivelse af 2. februar 1984 meddelte det sociale udvalg, at B's anmodning om gentagelse af dagpengeudbetalingen ikke kunne imødekommes. Begrundelsen var den samme som i udvalgets skrivelse af 16. december 1983.

B klagede over udvalgets afgørelse til amtsankenævnet for Ribe amt.

Han oplyste over for nævnets sekretariat, at han havde været hospitalsindlagt 2 gange efter indlæggelsen på hospitalet i Esbjerg, og at han i begyndelsen af februar 1984 havde modtaget feriepenge for 14 dage og derefter arbejdsløshedspenge.

B's egen læge oplyste telefonisk til sekretariatet, at de nævnte indlæggelser var forårsaget af henholdsvis et overfald og blødende mavekatar.

Amtsankenævnet modtog en udtalelse fra det sociale udvalg, som anførte:

»Pågældende blev sygemeldt den 14. november 1983 på grund af alkoholmisbrug og nerver.

I den tid, hvor der udbetales dagpenge, har forvaltningen med mellemrum vurderet pågældende sag med henblik på at bringe ham tilbage til arbejdsmarkedet.

Den 16. december 1983 fik forvaltningen ved henvendelse til sikredes læge oplyst, at sikrede havde været indlagt på ... hospital i tiden 14.-28. november 1983, men havde ønsket sig udskrevet, fordi man ikke kunne blive enige om behandlingen.

Udvalget besluttede herefter at standse udbetalingen af dagpenge med virkning fra den 19. december 1983, fordi pågældende ikke ønskede at modtage nødvendig lægebehandling, jfr. dagpengelovens § 48. Beslutningen blev meddelt i brev af 16. december 1983.

Endvidere indhentede amtsankenævnet en erklæring fra embedslægeinstitutionen Ribe amt. I erklæringen var det anført:

»

1. Årsagen til indlæggelsen på ... hospital skyldtes en henvendelse fra lægen på Silkeborg Bad og egen læge. Klageren havde i to uger opholdt sig på Silkeborg Bad for ligesom at finde sig selv, dog med den modsatte virkning.
2. Under opholdet på ... hospital, som var den fjerde indlæggelse på psykiatrisk afdeling, blev det klart at han trængte til længerevarende behandling på et behandlingshjem. Man fik tilbud om et ophold foreløbig for tre måneder på Blå Kors Behandlingshjem i Christiansfeld, men patienten afslog det. Behandlingsplanen var nødvendig og forekommer også rimelig.
3. Hans sygelige tilstand er ganske givet blevet forlænget ved at afslå behandlingstilbuddet, ligesom tilstanden også må betegnes som værende forværret, hvilket indlæggelserne på ... Sygehus og ... Sygehus viste.

...

Konklusion:

Klagerens helbredstilstand er af en sådan art, at han må betragtes som værende berettiget til sygemelding fra indlæggelsen på Silkeborg Bad og han ville også have været sygemeldt i månederne fremover, dersom han havde accepteret de givne tilbud. Det tilbud, han fik, må betegnes som nødvendigt og også rimeligt.«

Amtsankenævnet traf følgende afgørelse i en skrivelse til B:

» ...

Amtsankenævnet stadfæster Esbjerg kommunes sociale udvalgs afslag på anmodning om genoptagelse af udbetaling af sygedagpenge fra 19. december 1983. Nævnet er enig med det sociale udvalg i, at afslaget begrundes med, at De ikke ønskede at modtage nødvendig lægebehandling.

... «

Nævnet henviste i skrivelserne til dagpengelovens §§ 17, 47 og 48.

B indbragte amtsankenævnets afgørelse for den sociale ankestyrelse, som afviste at behandle sagen, da den ikke fandtes at være af principiel betydning.

I en skrivelse til amtsankenævnet anmodede advokat A for B nævnet om at genoptage sagen. Som begrundelse for anmodningen anførte advokat A bl.a.,

»... at min klient har været berettiget til fortsat syge-dagpenge, idet betingelserne for standsning af disse ikke har været tilstede, dels var min klient ikke gjort bekendt med konsekvenserne for at afvise det første behandlingstilbud på Blå Kors behandlingshjem, dels er min klient blevet tilbudt et alternativt tilbud, som han har kontaktet, og dels er alkoholmisbruget ovre og min klient stabiliseret.«

Nævnets sekretariat meddelte i en skrivelse til advokat A, at nævnets formand ikke havde fundet anledning til at genoptage sagen.

I klagen til mig anførte advokat A:

» ...

Under henvisning til, at min klient har opfattet henvisning til Blå Kors Behandlingshjem som et behandlingstilbud, som han kunne benytte sig af eller lade være, uden kendskab til eventuel konsekvenser for afvisningen af tilbuddet, herunder speciel standsning af sygedagpenge, mener min klient at det har været uberettiget at standse udbetalingen af sygedagpenge.

Min klient benyttede i stedet et alternativt tilbud om behandling, ved at rette henvendelse til Alkoholambulatoriet Ny Kurs.

Med den begrundelse, at der ikke synes at foreligge tilstrækkelig grundlag, herunder tilstrækkelig klarhed i sagens faktiske forløb, findes der ikke tilstrækkelig grundlag for at standse udbetalingen af syge-dagpenge i henhold til dagpengelovens § 48.

Det er væsentlig at bemærke sig følgende i forbindelse med det sociale udvalgs afgørelse om standsning af syge-dagpenge:

1. Afgørelsen træffes på telefonisk henvendelse til egen læge, ...

2. Min klient er allerede den 28.11.1983 udskrevet fra ... Hospital uden at have haft kendskab til, at det var tvingende nødvendigt for ham, såfremt han ville bibeholde syge-dagpengene, at han modtog behandlingstilbuddet på Blå Kors Behandlingshjem i Christiansfeld.

3. Min klient modtager tidligst social- og sundhedsforvaltningens brev af fredag den 16.12.1983 den 17.12. med besked om, at sygedagpengene er standset med udbetaling sidst søndag den 18.12.1983. Min klient har med andre ord ikke mulighed for at erklære sig indforstået med, at påbegynde et behandlingstilbud og har heller ikke mulighed for, at diskutere, om han finder behandlingstilbuddet acceptabelt.

... «

I en udtalelse i anledning af klagen til mig anførte det sociale udvalg i Esbjerg kommune følgende:

» ...

I den anledning skal forvaltningen oplyse, at man ikke mener sig i stand til at fremføre nye momenter i sagen.

Til klagerens tre punkter kan dog, for så vidt angår punkt 1, oplyses, at man ikke finder det bemærkelsesværdigt, at afgørelsen træffes efter en telefonisk henvendelse til (B's) læge - tværtimod.

Der er tale om, at forvaltningen modtager en erklæring fra læge ..., som forvaltningens lægekonsulent ønsker suppleret med yderligere oplysninger, bl.a. hvorvidt (B) er i behandling.

Denne mulighed for at indhente supplerende oplysninger har hidtil været meget anvendt, og der er da også i overenskomsten mellem P.L.O. og Sygesikringens Forhandlingsudvalg aftalt et honorar til den privatpraktiserende læge ved social- og sundhedsforvaltningens telefoniske henvendelse i det social-medicinske samarbejde.

For så vidt angår klagerens punkt 2 er det klart, at afgørelsen om at standse dagpengeudbetalingen er truffet på grundlag af de oplysninger, man fik fra lægen, sammenholdt med forløbet af den aktuelle sygeperiode. (B) bliver den 14.11.1983 indlagt akut uden at være i stand til at tage vare på sig selv. Den 28.11.1983 lader han sig udskrive fordi han ikke er enig i behandlingen, og er herefter ikke længere i behandling overhovedet.

Det er rigtigt, at det er sket uden på forhånd at diskutere med (B), om han fandt hospitalets behandlingstilbud acceptabelt.

Forvaltningen har ikke fundet, at ordlyden af dagpengelovens § 48 kræver en accept fra pågældende for at standse dagpengeudbetalingen. Men man føler sig i dag overbevist om, at en henvendelse til (B), hvor forvaltningen ville have fastholdt sygehusets behandlingsforslag, ikke ville have givet et andet resultat.

For så vidt angår det 3. punkt er det rigtigt, at dagpengene er standset med meget kort varsel. Sandsynligvis fordi forvaltningen har ment, at der allerede var udbetalt i meget længere tid, end (B) var berettiget til. Man finder dog ikke,

at den korte frist har afskåret B fra at erklære sig indforstået med behandlingstilbuddet med den konsekvens, at dagpengeudbetalingen eventuelt kunne genoptages.

Intet tyder dog på, at (B) var interesseret heri, og hans henvendelse om eventuelt at få dagpengeudbetalingen genoptaget kommer da også først den 18. januar 1984.«

Amtsankenævnet henviste i en udtalelse i anledning af klagen til mig til sagens akter og for så vidt angår genoptagelsesspørgsmålet til et referatarksnottat, hvor det var anført:

» ...

Klager blev i brev af 16/12-83 orienteret om, at kommunen standsede udbetaling af dagpenge fra 18/12-83, fordi klager ikke ønskede at modtage nødvendig lægebehandling. (Her tænkes på tilbud om ophold på Blå Kors' behandlingshjem).

Klageren rettede tilsyneladende først henvendelse til det soc. udv. igen 18/1-84, og siger han fortsat er syg.

Der er rigtigt, at klageren også blev tilbudt at tage kontakt til alkoholambulatoriet Ny Kurs - det var et tilbud han fik, fordi han ikke ville tage imod et tilbud om ophold på Blå Kors' behandlingshjem. Det skal ikke betragtes som et enten eller tilbud.

Jeg har i øvrigt kontaktet Ny Kurs, og klageren har aldrig været i behandling der. Han har haft en samtale med lægen på ambulatoriet den 13/10-83.

... «

Jeg udtalte følgende i en skrivelse til advokat A:

»Det sociale udvalg yder efter lov nr. 262 af 7. juni 1972 dagpenge ved uarbejdsdygtighed på grund af sygdom.

Ifølge lovens § 48 bortfalder forpligtelsen til at yde dagpenge, »såfremt den sikrede mod det sociale udvalgs og lægens opfordring hertil nægter at lade sig indlægge på sygehus eller at modtage nødvendig lægebehandling ... «

Efter det oplyste fik (B) af *lægerne* på ... hospital tilbudt behandling på Blå Kors behandlingshjemmet inden udskrivningen den 28. november 1983. Den 16. december 1983 fik socialforvaltningen oplysning om dette fra B's læge og besluttede på dette grundlag og uden at kontakte B at standse dagpengeudbetalingen med ganske få dages varsel med henvisning til § 48.

Ifølge ordlyden af § 48 kræves det, at dagpengemodtageren nægter at modtage behandling efter opfordring fra »det sociale udvalg og lægen«.

I bemærkningerne til forslaget til dagpengeloven hedder det om den nuværende § 48 (Folketingstidende 1971/72, tillæg A, spalte 7342):

»Bestemmelsen afløser bestemmelserne i ulykkesforsikringslovens § 50, stk. 1, og sygeforsikringslovens § 32, stk. 3, og § 56, stk. 3.«

I de nævnte bestemmelser i sygeforsikringsloven var det fastsat, at dagpengeforpligtelsen ophørte, såfremt modtageren trods sygekassebestyrelsens »på grundlag af lægens erklæring *fremSATTE forlangende*« nægtede ... , og i ulykkesforsikringsloven var det bestemt, at modtageren var forpligtet til »efter direktoratets eller ulykkesforsikringsrådets *bestemmelse* at ... «

På baggrund af det anførte finder jeg, at det efter dagpengelovens § 48 må være en forudsætning for at standse dagpengeudbetalingen, at modtageren forinden fra *det sociale udvalg* (socialforvaltningen) har fået opfordring til at undergive sig en nærmere angiven behandling m.v. og besked om mulige konsekvenser af en nægtelse.

Jeg har samtidig hermed sendt sagen tilbage til amtsankenævnet for Ribe amt, idet jeg har henstillet, at amtsankenævnet tager sagen op til fornyet overvejelse på baggrund af det, jeg har anført ovenfor, og meddeler (B) en ny afgørelse.

Jeg har udbedt mig underretning om, hvad der sker i sagen.

...«

Supplerende oplysninger om sagen

I skrivelse af 8. januar 1986 meddelte amtsankenævnet i Ribe amt ombudsmanden, at det sociale udvalg i Esbjerg kommune den 8. november 1985 efter henvendelse fra amtsankenævnet havde oplyst, at udvalget havde besluttet at genoptage udbetalingen af sygedagpenge til B til og med den 30. januar 1984, idet B den 26. januar 1984 indgav skriftlig raskmeldning med sidste sygedag den 30. januar 1984. Amtsankenævnet havde taget det sociale udvalgs beslutning til efterretning.

Ombudsmanden meddelte herefter amtsankenævnet, at han havde taget det oplyste til efterretning.